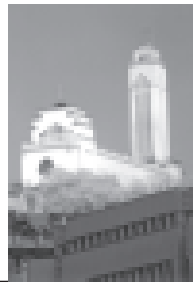

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Visų Šventųjų šventė

Dievui, sėdinčiam soste, ir Avinėliui“ (Apr 7,9-10). Į klausimą: „Kas tokie yra ir iš kur atėjo...?“ (Apr 7,13) Viešpats atsakė: „Jie atėjo iš didžio sielvarto“ (Apr 7,14).

Kiekvienas žmogus yra apdovanotas Dievo meile. „Mes vadinamės Dievo vaikai – ir esame!“ (1Jn 3,1), – rašo apaštalas Jonas. Tačiau labai nelengva būti Dievo vaiku, labai sunku apsispręsti, kuo pasitikėti, ko klausytis, kam paklusti. Ar lengva atsakyti šeimos patogumų, daug žadančios karjeros pasaulietiniame gyvenime, išsivadėti visų žemiškųjų malonumų, viską palikti ir sekti Kristumi, ištikimai jam tarnauti, skelbti Jo žodį, nors kartais atrodo, kad jis krenta į purų smėlį, kur jam nelenta prigyti? Ar lengva motinai dieną ir naktį budėti prie sunkiai sužaloto ar baisios negalios kamuojamo vaiko, kai gydytojai nedauda jokios vilties, kad jis pakils, pasveiks? Juk daug paprasčiau būtų atiduoti į slaugos namus, į svetimas rankas. Ar lengva mylėti, gailėti, užjausti šiandien į didelę bėdą patekusį, o kažkada tave įžeidusį, paniekinusį, pažeminusį? Į tai Jėzus atsako palaiminimais, kuriuos skaitome Evangelijoje pagal Matą:

„Palaiminti dvasingieji vargdieniai <...>, palaiminti, kurie liūdi <...>, palaiminti romieji <...>, kurie alksta ir trokšta teisybės <...>, gailestingieji <...>, tyraširdžiai <...>, taikdariai <...>, palaiminti, kurie persekiojami dėl teisybės – jų yra dangaus karalystė“ (Mt 5,1-10).

Evangelijose randame ir daugiau palaiminimų. Štai Elzbietos žodžiai Marijai: „Laiminga įtikėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties jai pasakytą“ (Lk 1,45)? Arba Jėzaus žodžiai, pasakyti moteriai, sušukusiai jam iš minios: „Palaimintos iščios, ku-

rios tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindai“ (Lk 11,27). Į tai Jėzus atsakė: „Dar labiau palaiminti tie, kurie klausosi Dievo žodžio ir jo laikosi“ (Lk 11,28). Ir dar keletas palaiminimų, kuriuos Jėzus kalbėjo minioms: „Palaimintos jūsų akys, nes mato, ir jūsų ausys, nes girdi“ (Mt 13,16). „Palaimintas, kas nepasipiktins manimi“ (Mt 11,6). „Palaimintas tu, Simonai, <...>, nes ne kūnas ir kraujas tai tau apreiškė, bet mano Tėvas, kuris yra danguje“ (Mt 16,17).

Štai ir nusakytos pagrindinės tezės, kuriomis turėtų vadovautis kiekvienas, siekiantis šventumo. Tuo vadovavosi minios šventųjų, kurie šiandien šlovina ir garbina Viešpatį Danguje bei užtaria mus žemėje. Šventųjų gyvenime tobulai atsispindėjo palaiminimų dvasia bei nuolankumas.

Švęsdami visų Šventųjų šventę, kartu turime atsiminti tai, kad nė vienas, kuriuos šiandien prisimename ir pagerbiame, nelaiko savęs vertais tokios šlovės. Jie žino, kad yra Viešpaties garbėje, prie Jo sosto vien todėl, kad pasitikėjo Dievo pažadais, ištvėrė visus sunkumus, persekiojimus ir gundymus. Jų tikėjimas ir darbai žinomi tik Dievui ir galbūt keliems artimiesiems žmonėms.

Kiekvienas, eidamas šventumo keliu, nešūkauja ir nesididžiuoja, kai viskas puikiai sekasi. Jie neliūdi ir nenusimena, kai ištinka bėda. Tikras krikščionis, einantis šventumo keliu, džiaugsmingai pasitikėdamas Dievo gailestingumu priima visus gyvenimo išbandymus. Švęsdami bendrystę su visais dangaus šventaisiais, ryžkimės sekti jų pavyzdžiu, paguodos bei stiprybės sėdamiesi iš mummyse gyvenančios Šventosios Dvasios. Amen.

Mieli broliai ir seserys Kristuje, mes dažnai minime kanonizuotus šventuosius, kuriems yra skirtos atskiros šventės. Tačiau vieną kartą per metus ne tik paminiame visus kada nors gyvenusius šventuosius, bet ir kartu išpažįstame gilų slėpinį bei didžią tiesą – šventųjų bendravimą.

Kalbėdami maldą „Tikiu Dievą Tėvą visagalį“, mes sakome: „Tikiu <...> šventąją visuotinę Bažnyčią, šventųjų bendravimą“. Tikėti „šventųjų bendravimą“ – tai išpažinti, kad visi šventieji, kanonizuoti ar nekanonizuoti jau yra Danguje ir džiaugiasi Dievo artumu bei bendryste su Juo. Jie dabar jau žino, ko anksčiau nežinojo ir ko mes dar nežinome, jie jau mato Dievą „tokį, koks jis yra“ (1 Jn 3,2).

Mes dar nežinome, kaip ten tiksliai yra, bet iš apreiškimų šventiesiems aišku, kad danguje jau nepatirsime pagundų bei troškimų nusidėti. Tik čia, žemėje, mus nuolat tykoja pavojai, persekioja sielvaratas ir nusiminimas, dažnai verčias nusi-gręžti nuo Dievo.

Šv. apaštalas Jonas aprašo savo regėjimą, kuriame matė milžinišką minią, stovinčią „priešais sostą ir Avinėlių“. Jie buvo „apsisiautę baltais apsiaustais su palmių šakomis rankose. Jie šaukė skambiu balsu: „Šlovė už išgelbėjimą mūsų

Skaitytojų kūryba

Bernardas Druskis

Paskutinis prašymas

Ateidavau aš čia dažnai prie Tavo kojų, Šnabzdėdavau vis lūpos: „Viešpatie, už ką... Už ką, už ką Visų Šventųjų litaniją aukuju Ir šluostau ašaras dar drebančia ranka!“

Užgesdavau pilka diena lyg žvakė, Ir likdavai Tu vienas, Viešpatie, ramus. Ir laukdavai kantrus, kada sugrįš vėl minios Ir prisimins tavuosius užmirštus namus

Šiandien ruduo, ir gaudžiai verkia vėjas, Belaužydamas tėviškėje diemedžių šakas. Atleisk man, Viešpatie, atleisk, kad netikėjau, Kad išėjau savais keliais, palikdamas tavus.

Ateidavau aš čia dažnai prie tavo kojų, Šnibzdėdavau vis lūpos: „Pasakyk už ką... Už ką, o Viešpatie, trapų gyvenimą aukuju, Už ką į dangų kyla drebanči ranka?“

E. Urbonas

AMŽINĄJĮ ATILSĮ...

Vėlinės. Susikaupimo, gedulo ir gilesnių pamąstymų metas. Tai tiltas, jungiantis gyvuosius ir mirusiuosius..

Šitą ramybės ir susikaupimo dieną norisi prabilti į Tuos, kurių žingsnių aido jau seniai nebegirdime, kur jau ir takeliai užžėlė žole, kur Jų kadaise vaikščioti, darbuotasi, kentėta ir džiaugtasi. Bet šį vakarą jie iš naujo atgyja mūsų vaizduotėje, prisiminimuose. Ir norisi mums prabilti į Juos ir lūpomis, ir širdimi, išsakyti viską, ko nespėjome ar nesugebėjome pasakyti anuomet...

Amžiną atilšį Jums, gerosios Lietuvos motinos, kurios per kančias, nemigo naktis atvėrėte Gyvenimo Rytą kiekvienam iš mūsų. Prie dūzgancio ratelio išmokėte mus skambaus lietuviško žodžio ir šventų, amžinai nekintančių Gyvenimo tiesų...

Amžiną atilšį Jums, mieli tėvai, kurie nuo darbų sudiržusiom rankom kadaise patiekėte mums ant stalo juodos duonos riekelę, o kai reikėjo, tomis pačiomis rankomis apgnėte nuo vergovės, tamsos ir pažeminimo savo žmonas, seseris, vaikus ir tą lopinėlių žemės prie Baltijos krantų.

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Amžiną atilsį Jums, kurie užgesote Sibiro sniegynuose, kamuojami begalinio skausmo ir Tėvynės ilgesio. Neskambindami Jums varpai iškilingo „Requiem“, nors Jūs buvote tikrų tikriausi kankiniai...

Amžiną atilsį Jums, kurie gyvendami nešėte Lietuvai šviesą, mokslą ir meną. Jūsų padovanota šiluma ir šian-

dien mus šildo, stiprina ir peni šitame sudėtingame pasaulyje...

Amžiną atilsį Jums, paprasti Lietuvos žmonės, kurie gyvendami žemėje gal nesulaukėte reikiamo dėmesio, nebuvote aukštinami, bet Jūs įnešėte savo kuklią dalelę sąžiningai darbuodami, sklaiddami paprastumą, nuoširdumą ir artimo meilę. Jūsų dėka mažytis Lietuvos kraštas tapo gražesnis, jaukesnis, turtingesnis. Jums visais

laikais teko nešti sunkiausią naštą mūsų tautos vingiuotame, audringame ir skausmingame kelyje...

Amžiną atilsį visiems, kurie savo buvimu šioje žemėje šapelis prie šapelio rinkote žmogiškąsias vertybes, dėdami didžiules pastangas, kad Lietuvos žemėje išsektų vargo jūra, kad jos vaikai patirtų kuo daugiau šviesos, laimės ir žmogiškos šilumos...

Dvasiniai skaitiniai „Tikėjimo žingsniai“

Adolfa Daukšienė

6. Išnaudok išpažinimo jėgą /tęsinys/

Nemanyk, kad tikėdamas gali elgtis lyg kavinėje, pasirinkdamas norimus patiekalus. Tikėjimas turi griežtą tvarką. Išpažinimas – tai ne vien paprastas pasakymas, tai išsakmus dvasinis pareiškimas. Išpažinti – tai paskelbti dalykus, kurie įsigalėtų arba pasitvirtintų. Kaip apgailėtina! mes išmurmame „Tikėjimo išpažinimą“ sekmadienio šv. Mišiose! Tačiau Dievas iš savo begalinės malonės mums duoda tai, ko nenusipelnėme, ir neduoda to, ko nusipelnėme.

Žodžiai turi galią: „Pasauliai buvo suverti Dievo žodžiu“ (Zyd 11,3). Kai Die-

vas norėjo ką nors sukurti, Jis TARDAVO: „Tebūna“, pvz., „Tebūna šviesa“ (Pradžios knygos pirmieji du skyriai). Pažodinis teksto vertimas būtų: „Šviesa, manyje atsirask, ir šviesa atsirado“. Dievas išpažino tai, kas Jo širdyje jau buvo tikrovė. Ta vidinė tikrovė yra lyg kulka, o kulka išstumiantis parakas – tikėjimo jėga. Mes gi skubame šaudyti išpažinimo šautuvu, neužtaise jo aiškiu vidiniu vaizdu (kulka). Tai tolygu šaudyti tuščiais šoviniais: trenksmas bus, bet kieme šliaužiančios gyvatės (velnio) nenusaus.

Kaip išmokti savo širdyje realiai pama-

tyti tai, ką sakai? Ogi medituojant Dievo žodį! Dievas išpažinimu tik perkeitė šviesos vaizdą, kurį buvo sukūręs savo širdyje, į fizinį pasaulį. Čia glūdi meditavimo prasmė. Norėdamas pasveikti labai ilgai mąstyti: „Jo žaizdomis aš esu išgydytas“ (Iz 53,5). Kai širdyje pamatysi save sveiką, perkels pasveikimą į fizinę tikrovę. Puikus laukimo jėgos pavyzdys yra Joz 6, 3–10. Pripildyk pagijimo tikrumo, vaizdžiai tariant, ne tik galvą, bet ir plaukus. Tik tada šauk: „Aš esu išgydytas!“ Nesistenk nieko lūpomis išpažinti, kol neįvirtinsi tikėjimo savo širdyje (Rom 10,9–10).

Rugsėjo 29 dieną Kaune, Kristaus Prisikėlimo bažnyčios šventoriuje, palaidotas rugsėjo 26-ąją miręs monsinjoras, profesorius, teologijos mokslų daktaras, jubilatas Vytautas Kazlauskas, ilgametis Vatikano radijo lietuviškų laidų redakto-

Prisikėlimo bažnyčios šventoriuje palaidotas mons. prof. jubil. Vytautas Kazlauskas (1919–2008)

rius, labdaros ir paramos projekto „Vaiko tėviškės namai“ įkūrėjas bei puoselėtojas Lietuvoje, kunigiškąją tarnystę savo ilgame 89-erių metų gyvenimo kelyje ištikimai vykdęs 64 metus.

Laidotuvių ceremonija Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje prasidėjo šv. Mišiomis. Jų aukoti prie didžiojo altoriaus atėjo beveik šimto visų Lietuvos vyskupijų dvasininkų procesija, pamaldose dalyvavo velionio artimieji, bendradarbiai, globotiniai, Kauno miesto valdžios atstovai, gausiai susirinkę tikintieji. Liturgijai vadovavo Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius, koncelebravo Vilkaiviškio vyskupas Rimantas Norvila, Vilkaiviškio vyskupas emeritas Juozas Žemaitis MIC, Kaišiadorių vyskupas Juozas Matulaitis, Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, Vilniaus arkivyskupo augziliaras vyskupas Juozas Tunaitis, Panevėžio vyskupas emeritas Juozas Preikšas, Kauno arkivyskupijos augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas, vyskupas emeritas Romualdas Kriškščiūnas, taip pat prelatai, monsinjorai bei kunigai.

Šv. Mišių pradžioje, kreipdamasis į šviesaus atminimo dvasininko palydėti su-

sirinkusius tikinčiuosius, arkiv. S. Tamkevičius pakvietė padėkoti Viešpačiui už didžius mirusiojo nuopelnus Lietuvai ir jos Bažnyčiai, taip pat paprašyti daugiau darbininkų į Viešpaties vynuogyną.

Homiliją pasakęs arkivyskupas atkreipė dėmesį, jog didžią savo garbingo gyvenimo atkarpą velionis monsinjoras gyveno ne Lietuvoje, bet jai nuoširdžiai tarnavo, gūžžiais sovietinės okupacijos siautėjimo metais 38 metus dirbdamas Vatikano radijuje. Lietuviškas V. Kazlauskas laidas ganytojas apibūdino kaip itin reikšmingas, padėjusias lietuviams nesusitaikyti su pavergimu. Klausydami šių laidų Lietuvos tikintieji turėjo galimybę išgirsti autentišką Bažnyčios mokymą, iš čia esančius už „geležinės uždangos“ pasiekdavo ir Vatikano II Susirinkimo dokumentų mintys, čia buvo skaitomi „Lietuvos Katalikų Bažnyčios kronikos“ pranešimai, šiose laidose nuskambėjo ir popiežiaus Jono Pauliaus II pasiryžimas būti „tylos Bažnyčios“ balsu. Pasak ganytojo, velionis dvasininkas V. Kazlauskas savo giliose ir turiningose laidose, kurias nuolat siekė nutildyti sovietinė KGB, žadino tikėjimą ir viltį, kad

pavergimas neamžinas. Dėl to, arkivyskupo žodžiais, garbingasis dvasininkas, rūpinęsis Bažnyčios laisve ir jos ateitimi, o pastaruosius dešimtmečius atidavęs silpniausiems, užsitarnavo būti vadinamas prisikėlimo šaukliu ir yra pavyzdys, kaip kunigystės kelyje gali būti įprasminamas žmogaus gyvenimas.

Amžinojo poilsio mons. Vytautas Kazlauskas Prisikėlimo bažnyčios šven-

toriuje atgulė greta palaidoto prel. Mykolo Krupavičiaus, kurio 1922 metų Lietuvos agrarinę reformą Bažnyčios socialinio mokyto atžvilgiu buvo įvertinęs 1950 metais Romoje apgintoje daktaro disertacijoje.

Prie kapo duobės velionio gimtosios Vilkaviškio vyskupijos vardu tartame atsisveikinimo žodyje Vilkaviškio vyskupas emeritas Juozas Žemaitis MIC primi-

nė prasmingą mons. V. Kazlausko gyvenimo kelią, kuriame jis nesukaupė turtų, tačiau išsiskyrė nesavanaudiškumu, kuklumu, tarnavimu kitiems, gailestingumu ir užuojauta kiekvienam, ypač našlaičiams ir beglobiams vaikams. Kan. Donatas Jasulaitis perskaitė Italijos tarptautinės vaikų kaimų organizacijos SOS Kinderdorf International atsisveikinimo su mons. V. Kazlausku laišką.

Kauno arkivyskupijos spaudos tarnyba

Popiežius Benediktas XVI: Dievo Žodis turi šviesti visam žmonijos gyvenimui

Spalio 5-osios sekmadienio rytą popiežius Benediktas XVI Šv. Pauliaus bazilikoje už Romos miesto sienų aukotomis Mišiomis atidarė Vyskupų Sinodo susirinkimą. Atidarymo Mišios buvo aukojamos šventovėje, saugančioje Tautų apaštalo šv. Pauliaus relikvijas, tuo pabrėžiant šios Sinodo asamblėjos ryšį su šiemet švenčiamais Dievo Žodžio uolau skelbė šv. Pauliaus gimimo dutūkstantaisiais jubiliejiniiais metais.

Dvyliktoji eilinė Vyskupų sinodo generalinė asamblėja, kurios tema „Dievo Žodis Bažnyčios gyvenime ir misijoje“, tęsėsi iki spalio 26 d. Joje dalyvavo 253 turintys balsavimo teisę Sinodo Tėvai iš visų pasaulio kraštų. Lietuvos vyskupų konferencijai Sinode atstovavo Vilkaviškio vyskupas Rimantas Norvila. Popiežius Benediktas XVI į Sinodo susirinkimą taip pat pakvietė 10 vadinamųjų „broliškųjų delegatų“ – kitų krikščioniškų konfesijų atstovų, bei tris vadinamuosius „specialiuosius svečius“, tarp jų ir Izraelio Haifos rabiną.

Manome, kad ta proga smalsiems mūsų laikraščio skaitytojams bus įdomu sužinoti apie sinodų (graikų k. sinodos – susirinkimas) istoriją ir jų veiklą. Straipsnis spausdiname iš internetinės svetainės „Katalikai“.

Vyskupų sinodo asamblėjų istorija (1)

Ji prasideda 1967 metais, kuomet popiežiaus Pauliaus VI šaukimu Romoje pirmą kartą susirinko Vyskupų sinodo pirmoji eilinė generalinė asamblėja. Pirmosios asamblėjos sesija truko keturias savaites, nuo rugsėjo 29 iki spalio 29 dienos. Asamblėjoje buvo kalbama apie katalikų tikėjimo išsaugojimą ir sutvirtinimą. Pats popiežius apibrėžė asamblėjos tikslus – tvirtinti ir stiprinti tikėjimą, jo vientisumą, gyvastingumą, vystymą, jo doktrininių ir istorinių nuoseklumą.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

B. Vasylienė

Švč. Mergelės Marijos vardo atlydai parapijoje

Rugsėjo 21 d., 11 val., parapijoje vyko Švč. M. Marijos vardo atlydai, kuriems vadovavo klebonas dekanas mons. Vytautas Grigaravičius.

Jis per homiliją kvietė tikinčiuosius pamąstyti apie Švč. M. Marijos skaistybę, kurią buvo pažadėjusi Viešpačiui. Šiame sumaterialėjusiame, ideologų sujauktame pasaulyje dvasinės vertybės yra nuvertintos, o ypač sielos skaistumas. Pasaulis, kuris tarnauja kūnui, mano, kad skaistybė reiškia pasilikti vienam ir nesituokti. Tai toli gražu ne taip. Skaistybė yra gyvenimo turinio pilnatvė, ji reiškia

ne vien tik nepaliestą kūno būklę, bet ypač sielos tyrumą. Sielos tyrumas būtinai ir gyvenant šeimoje. Tik tyra siela gali atsispirti įvairiems gundymams, skatinantiems neištikimybę, išdavystę, nesantaiką. Visi Kristaus pašauktieji dvasios stiprybės ir jėgų semiasi iš Motinos Marijos, kuri yra geriausia skais-tybės vadovė.

Toliau monsinjoras kalbėjo apie šimtus Švč. M. Marijos vardų, kurie susieti su žmonių prašymais, maldavimais, apsišaukimais, stebuklais ir vizijomis. Marija ateina ne tam, kad pasirodytų. Ji kal-

Vatikano II Susirinkime aptartą vyskupų kolegialumą su popiežiumi, Sinodo tėvai atvėrė vartus kur kas platesniam vyskupų dalyvavimui su Popiežiumi ir tarpusavyje tvarkant visuotinės Bažnyčios pastoracinę veiklą.

Asamblėja padėjo pagrindus tolesnei Vyskupų sinodo veiklai. Popiežius sulaukė daugelio siūlymų, tačiau daugiausia dėmesio skyrė trimis: 1) kad sinodai būtų šaukiami reguliariai kas dveji metai, nors jį popiežius modifikavo nurodęs sinodus sušauti kas trejus ar ketverius metus; 2) kad Generalinis sekretoriatas veiktų laikotarpiu tarp dviejų asamblėjų ir 3) kad patys Sinodo tėvai siūlytų ateinančių asamblėjų temas.

143 Sinodo tėvai dalyvavo pirmojoje neeilinėje generalinėje asamblėjoje, kuri tęsėsi tik kiek daugiau kaip dvi savaites, spalio 11–28 dienomis.

Pasibaigus antrajai generalinei asamblėjai buvo susirūpinta sukurti Sinodo veiksmingumo būtiną struktūrą, kurios yra nepakitęs iki mūsų dienų. Visų pirma tai Vyskupų sinodo Sekretoriato taryba, kuri buvo įsteigta dar neprisidėjus trečiajai generalinei asamblėjai. Tarybą sudaro 12 išrinktų vyskupų ir trys popiežiaus paskirti. Taryba pirmą kartą susirinko 1970 metais gegužės 12–15 dienomis. Taryba padeda Vyskupų sinodui palaikyti ryšius su episkopatais ir apibrėžia būsimos asamblėjos dienotvarkę. Tarybai, be to, pavesta prarasti vyskupų pasitarimą dėl būsimos asamblėjos temos, tačiau dabar tai pradedama daryti paskutiniosios generalinės asamblėjos dienomis. Nuo tada Taryba, kurią išrenka kiekviena asamblėja, yra tapusi sudėtine Generalinio Sekretoriato fizionomijos dalimi.

Trečioji generalinė asamblėja buvo pati ilgiausia Vyskupų sinodo istorijoje. Ką per penkias savaites svarstė Sinodo tėvai, perskaitysite kitame numeryje.

Nukelta iš 4 p.

Atkelta iš 3 p.

12 val. atlaides papuošė 2008–2009 m. projekto „Dialogas – žodis ir spalva“ pirmasis renginys. Į konferencijų salę susirinko gausus būrys parapijiečių, ištroškusių išgirsti gerą žodį, patirti sielos atgaivą atitrukus nuo kasdieninių darbų.

Renginių pradėjo projekto vadovas aktorius Egidijus Stancikas. Jis padėjo renginių rėmėjams, globėjams ir dalyviams, džiaugdamasis, kad prieš trejus metus gimęs projektas gyvuoja ir įgauna vis platesnį mastą, o svarbiausia, kad patraukia daug žmonių. Monsinjoras palinkėjo atsinaujinti dvasia, semtis to, kas geriausia, dalytis viskuo su artimaisiais, plačiaja visuomene. Seimo narė R. Juknevičienė kalbėjo, kad norisi prisiliesti, prisidėti prie viso to, kas skatina viltį, kas gydo sovietmečio sužalotą mūsų sielą, nes be dvasinių tautos pamatų valstybė nebus stipri. Kauno miesto meras Andrius Kupčinskas, ką tik grįžęs iš Izraelio, sakė, kad su pavydu stebėjo žydų tautos susitelkimą, vienybę, todėl Raudų sienoje palikęs raštelį: „Už klesintį Kauną, už tautos vienybę, už susitelkimą.“

Pagaliau po kalbų E. Stancikas suteikė žodį „žodžio adoruotojai, dvasios stiprintojai, trapios būties nepalaužtai“ aktorei Doloresai Kazragytei.

– Per Egidijų Dievas man iškrėtė pokštą: tokioje, vos ne rinkimų dvasia alsuojančioje, aplinkoje turėtų skambėti P. Venslovos ar kito kurio nors aktoriaus skaitomi iškilų poetų žodžiai. Bet yra, kaip yra. Tikiu amžinybe, tikiu meile, todėl nekalbėsiu liūdnei. Ten susitikime visi... – pradėjo buvusio artimo žmogaus netektį ką tik išgyvenusi aktorė. – Vieni poetai prirašo kalnus eilių ir tampa žinomi, kiti blykstelė kaip žvaigždės ir nutyla, tačiau jų eilės nelieka nepastebėtos. Tokia yra Dalia Saukaitytė.

Aš pati pradėjau rašinėti, bandau tai sudėti į rinkinį „Ramybės nerimas“. Tad ir šiandien šiuo vardu pavadinsiu mūsų susitikimą, nes D. Saukaitytės eilės geriausiai atspindi ilgėsį, kurį kiekvienas siekia užpildyti: „Šiame pasaulio neramume, visi ieškome ramybės“.

Ir pasipylė nuoširdūs, iki širdies gelmių einantys posmai apie tylą, rudenį, meilę, vienišumą, išsiskyrimą ir susitikimo džiaugsmą, apie viltį... Aktorė perskaitė ir savo būsimą rinkinio įžangą, filosofiskai samprotavo apie Kristaus palinkėjimą „Ramybė jums“ ir per šv. Mišias kunigo kvietimą „Palinkėkite vieni kitiems ramybės“.

– Man tai neįaukiausias momentas Mišių metu, dirbtinis linkčiojimas, net nematant žmogaus. Ar ne geriau būtų Kristaus posakį pakeisti į „Palieku jums tikėjimą, savo tikėjimą“? Juk tikėjimas duoda ramybę, – mintimis dalijosi ir retoriškai klausė aktorė.

Susitikimo pabaigoje ji perskaitė Milės monologą iš A. Huberto pjesės „Čia gyvena žmonės“.

Ilgais plojimais susirinkusieji dėkojo aktorei D. Kazragytei. Po to dailininkas Rolandas Rimkūnas pakvietė į savo grafikos darbų parodą.

Acijų rengėjams, rėmėjams ir visiems, kurie nors valandėlei nubraukia rūpesčio raukšles nuo veido, įžiebta viltį, nuskaidrina niūrias rudens mintis.

Rima Lipšienė

„Dialogas – žodis ir spalva“ tęsiasi ir kviečia į susitikimus

Spalio 8 d. įvyko antrasis projekto „Dialogas – žodis ir spalva“ renginys Kristaus Prisikėlimo bažnyčios konferencijų salėje. Jame dalyvavo Kauno dramos teatro aktorės Inesa Paliulytė ir Milė Šablauskaitė, padovanojusios mūsų bendruomenei spektaklio premjerą apie garsią dizainerę Koko Šanel (Coco Chanel).

Šio spektaklio istorija tokia: prieš keletą metų aktorė Inesa Paliulytė gavo keletą puslapių prancūzų rašytojo B. M. Coltes rankraščio apie garsiąją Koko. Rašytojas išėjo amžinybėn tik pradėjęs kūrinių, o aktorė Inesa Paliulytė jį pabaigė kurti. Šiame renginyje jos abi kartu su Mile Šablauskaite pirmą kartą pristatė kūrinių apie mados pasaulio garsenybę. Tai pasakojimas apie moterį, kuri viską gyvenime pasiekė savo talentu, kuri tapo laisva ir nepriklausoma, kuri turėjo didelę širdį, nes mokėjo dalintis, duoti ir to negarsinti. Tai buvo stabtelėjimas, prisilietimas prie Moters: ji buvo mylima ir mylėjo gyvenimą, savo darbą, nenuleido rankų ir, sulaukusi labai garbaus amžiaus, stebino pasaulį.

Susirinkusieji ir šį sekmadienį turėjo progos dar kartą pasigėrėti Rolando Rimkūno grafikos darbų paroda.

Pagyvenusių žmonių sambūriui „Senjorai“ – metukai

Spalio 1-oji – Pasaulinė pagyvenusių žmonių diena. Prieš metus prie Kristaus Prisikėlimo bažnyčios pagyvenę žmonės susibūrė į sambūrį. Rinkdavomės kiekvieno mėnesio trečiadienio popietę, turėjome daug įdomių susitikimų, kartu šventėme religines ir tautines šventes, daug diskutavome aktualiais gyvenimo klausimais, kartu keliavome po Suvalkiją, kartu važiuavome į Šiluvą. Per tuos metus tapome artimesni ir visi su nekantrumu laukėme trečiadienio popiečių.

Taigi ir metai prabėgo. Šiai pirmajai sukakčiai buvo skirta spalio 1-osios popietė. Miela buvo pasišnekučiuoti, pasidalyti mintimis įvairiais gyvenimo klausimais. Pasveikinome spalio mėnesį gimusius ir tradiciškai jiems palinkėjome stiprybės ir gyvenimo džiaugsmo. Neskubėjome skirstytis į namus: pabendravę dalyvavome vakarinėse šv. Mišiose. Vikaras kun. Julius Grigonis pasveikino pagyvenusių žmonių sambūrio dalyvius, linkėdamas Dievo palaimos ir sveikatos. Savo maldose, dėkodami Dievui už suteiktas malones, prašėme sveikatos visiems senjorams, o ypač tiems, kurie šiuo metu guli ligos patale. Ši diena sambūriečius dar labiau suartino ir praturtino.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuvi „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas Monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis